

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w II Wydziale Cywilnym – Sekcji Egzekucyjnej

Przewodniczący: Sędzia Anna Brackowska

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2023 roku w Łodzi

na posiedzeniu niejawnym

spraw z powództwa **Prokuratora Prokuratury Rejonowej Ł. w Ł. M. S. (1) działającej na rzecz M. J.**

przeciwko **(...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.**

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

1. pozbawia wykonalności tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział VIII Grodzki w dniu 11 października 2004 roku w sprawie o sygnaturze akt VIII Nc 1233/04, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 23 grudnia 2004 roku - w części - w zakresie odsetek umownych przewyższających odsetki maksymalne w rozumieniu treści przepisu art. 359 § 2¹ k.c. za okres od dnia 20 lutego 2006 roku i na przyszłość -

- jednak jedynie ponad kwotę 4.597,13 zł (cztery tysiące pięćset dziewięćdziesiąt siedem złotych i 13/100) wyegzekwowaną już od M. J. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi M. S. (2) w sprawie Km 329/05 zaksięgowaną na poczet należności odsetkowych opisanych w w/w nakazie zapłaty;

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3. nie obciąża Prokuratora Prokuratury Rejonowej Ł. w Ł. obowiązkiem zwrotu na rzecz pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kosztów postępowania w zakresie oddalonej części powództwa.

Sygn. akt II 1 C 43/22

UZASADNIENIE

W pozwie z 27 września 2022 roku (prezentata Sądu Rejonowego) Prokurator Rejonowy Ł., działający na rzecz M. J., wniósł o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z dnia 11 października 2004 r. (sygn. akt VIII Nc 1233/04), zaopatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 23 grudnia 2004 roku, zasądającego od M. J. i I. J. na rzecz strony pozwanej kwotę 3707,57 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 40% rocznie od kwoty 2958,04 zł począwszy od dnia 4 maja 2004 roku do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi od kwoty 749,53 zł od dnia 4 maja 2004 roku do dnia zapłaty oraz koszty postępowania w kwocie 709,20 zł - w zakresie odsetek umownych przekraczających wartość odsetek maksymalnych należnych wierzycielowi po dniu wejścia w życie przepisu art. 359 § 1 ze zn. 1-3 kc. Jednocześnie Prokurator wniósł o zabezpieczenie powództwa poprzez zawieszenie w całości postępowania egzekucyjnego wszczętego przeciwko M. J. przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi M. S. (2) w sprawie Km 329/05 - do czasu prawomocnego rozpatrzenia niniejszej sprawy.

W uzasadnieniu Prokurator wskazał, że na mocy nowelizacji kodeksu cywilnego z 7 lipca 2005 roku wprowadzono instytucję odsetek maksymalnych, natomiast od kwoty zasądzonej przedmiotowym nakazem zapłaty naliczano odsetki wyższe. Zgodnie z aktualną linią orzeczniczą wejście w życie tej ustawy powoduje wygaśnięcie zobowiązania do zapłaty odsetek w zakresie przewyższającym wysokość odsetki maksymalnych, co stanowi zdarzenie prawne przewidziane w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., które zaistniało po powstaniu tytułu wykonawczego (pozew k. 2-3).

Postanowieniem z dnia 5 października 2022 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zabezpieczył przedmiotowe powództwo poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi M. S. (2) w sprawie Km 329/05 przeciwko M. J. w części, w zakresie odsetek umownych przewyższających odsetki maksymalne w rozumieniu treści przepisu art. 359 § 2¹ k.c. za okres od dnia 20 lutego 2006 roku i na przyszłość – do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w przedmiotowej sprawie, oddalając wniosek o zabezpieczenie powództwa w pozostałej części (postanowienie k. 6).

W odpowiedzi na pozew z dnia 9 stycznia 2023 roku (prezentata Sądu) pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika profesjonalnego w osobie radcy prawnego, uznał powództwo w zakresie odsetek umownych za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty - ponad wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie w rozumieniu art. 481 § 2(1) k.c. wnosząc o oddalenie powództwa w pozostałej części. Pozwany wniósł również o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany wskazał w obszernym uzasadnieniu odpowiedzi na pozew, że zmiana stanu prawnego po powstaniu tytułu wykonawczego nie może być okolicznością mogącą stanowić podstawę powództwa egzekucyjnego w świetle art. 840 k.p.c. Na okoliczność tę powołał się na szereg orzeczeń Sądów powszechnych zapadłych do 2019 roku. Pozwany powołał się również w treści uzasadnienia odpowiedzi na pozew na treść art. 481 § 2 (1) k.c. wskazując, że z dniem 1 stycznia 2016 roku sam ustawodawca zdecydował się ograniczyć wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie. Finalnie pozwany podniósł, że większość kwoty należnej mu na podstawie tytułu wykonawczego została już wyegzekwowana od dłużnika, wobec czego brak jest możliwości pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w tym zakresie. Z obliczeń pozwanego wynika, że na dzień złożenia pisma doszło do wyegzekwowania od dłużnika należności odsetkowych (odsetki umowne) za okres do dnia 8 sierpnia 2010 roku (odpowiedź na pozew k. 22 i następne, pełnomocnictwo k. 27).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 11 października 2004 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt VIII Nc 1233/04 Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi nakazał pozwanym I. J. i M. J., aby zapłacili solidarnie na rzecz (...) Spółki z o.o. w S. 3707,57 zł wraz z odsetkami - umownymi w wysokości 40% w stosunku rocznym od kwoty 2958,04 zł od dnia 4 maja 2004 roku do dnia zapłaty oraz ustawowymi od kwoty 749,53 zł od dnia 4 maja 2004 roku do dnia zapłaty wraz z kwotą 709,20 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. W dniu 23 grudnia 2004 roku nakaz zapłaty został zaopatrzony w klauzulę wykonalności i wydany wierzycielowi (tytuł wykonawczy k. 3 w aktach Km 329/05).

Na podstawie wniosku egzekucyjnego z dnia 7 lutego 2005 roku złożonego do Kancelarii Komornika Sądowego Rewiru I przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi wierzyciel – (...) Spółka z o.o. w S. wniósł o wszczęcie przeciwko dłużnikom I. J. i M. J. egzekucji na podstawie powyżej opisanego szczegółowo tytułu wykonawczego. Sprawa zawisła za sygnaturą akt Km 329/05. Sprawa ta jest prowadzona do dnia dzisiejszego. Od dnia 21 marca 2005 roku w sprawie egzekucyjnej jest prowadzona skuteczna egzekucja ze świadczenia emerytalnego dłużnika (powoda) M. J.. Do sprawy następują regularne potrącenia z tytułu zajęcia świadczenia emerytalnego dłużnika M. J.. W 2022 roku średnio miesięcznie potrącenia te sięgały kwoty 237,79 zł i były dzielone do siedmiu spraw egzekucyjnych prowadzonych w kancelarii komornika sądowego przeciwko dłużnikowi, gdzie łączny jego stan zadłużenia w tych sprawach wynosi blisko 50.000 zł. Na dzień 20 lutego 2023 roku Komornik Sądowy wyegzekwowała od dłużnika i przekazała na rzecz wierzyciela z tytułu odsetek umownych opisanych w spornym nakazie zapłaty łączną kwotę 4.597,13 zł. Na rzecz należności głównej opisanej w spornym tytule wykonawczym nie została wyegzekwowana od dłużnika i przekazana na rzecz wierzyciela żadna część tej kwoty (wniosek egzekucyjny k. 1, tytuł wykonawczy k. 3, wezwanie do dokonywania

potrąceń z renty lub emerytury k. 12, plany podziału sumy uzyskanej z egzekucji ze świadczenia emerytalnego dłużnika - w aktach Km, plan podziału za miesiąc wrzesień 2022 roku k. 115 tom II - w aktach Km 329/05, notatka z dnia 20 lutego 2023 roku k. 107).

Na podstawie wniosku wierzyciela z dnia 30 stycznia 2020 roku, wierzyciel ograniczył z dniem 3 lutego 2020 roku do wysokości 12% w skali roku wysokości odsetek umownych opisanych w spornym tytule wykonawczym modyfikując wniosek egzekucyjny w tym zakresie (pismo z dnia 30 stycznia 2020 roku k. 63, tom II akt Km 329/05).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy sądowej i aktach komorniczych Km 329/05 załączonych do sprawy. Okoliczności faktyczne pozostawały między stronami bezsporne w zasadzie bezsporne.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Podstawą wydania w przedmiotowej sprawie wyroku na posiedzeniu niejawnym była treść art. 148 (1) k.p.c., gdyż po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów (w tym zawartych w aktach Km) Sąd uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Żadna ze stron nie złożyła również takiego wniosku.

Powództwo podlegało uwzględnieniu co do zasady.

Zgodnie z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może oprzeć powództwo także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, na zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zgłoszenie tego zarzutu w sprawie było z mocy ustawy niedopuszczalne, a także na zarzucie potrącenia.

Jak już wskazano, w niniejszej sprawie spór między stronami nie dotyczył stanu faktycznego zaistniałego w sprawie, ale jedynie interpretacji art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. i możliwości uznania zmiany stanu prawnego jako „zdarzenia, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane” w rozumieniu tej regulacji.

Kwestia uznania zmiany prawa jako zdarzenia w rozumieniu art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. przez długi czas stanowiła przedmiot dyskusji w orzecznictwie sądów powszechnych. Początkowo uznawano bowiem, że zmiana prawa nie może stanowić zdarzenia wskazanego w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. Taki pogląd został zaprezentowany przez Sąd Najwyższy między innymi w wyroku z 11 października 1972 roku (II CR 385/72, L.). W tym tonie wypowiadały się również inne sądy powszechne w orzeczeniach powołanych przez stronę pozwaną w treści odpowiedzi na pozew i jej załączników. Sąd zauważa jednak, że już wtedy Sąd Najwyższy dopuszczał możliwość w szczególnych sytuacjach odstąpienia od takiego rozumowania. Jak bowiem wskazano w treści tego wyroku: „wejście w życie nowych przepisów prawnych, w świetle których inaczej zostały unormowane sporne zagadnienia rozstrzygnięte prawomocnym tytułem wykonawczym nie jest w rozumieniu art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. zdarzeniem uzasadniającym pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, chyba że nowy przepis wyraźnie stwierdza wygaśnięcie wcześniej ustalonych zobowiązań.” Należy zauważyć jednak, że ten wniosek nie odnosił się w żadnym zakresie do różnic pomiędzy roszczeniami głównymi a odsetkowymi. Pogląd ten był szeroko akceptowany, a dopiero w 2017 roku Sąd Najwyższy pochylił się nad pytaniem prawnym o treści „czy zmiana stanu prawnego w zakresie odsetek maksymalnych (art. 359 § 2¹ k.c.) i nie uwzględnienie tej zmiany przez strony stosunku cywilno-prawnego może być podstawą powództwa opozycyjnego w ramach podstawy z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. jeśli zarówno czynność prawna, z której wynika obowiązek zapłaty odsetek umownych, jak i tytuł egzekucyjny pochodzą sprzed dnia 20 lutego 2006 r.?”. Odpowiedź na to pytanie została zawarta w uchwale z dnia 15 marca 2018 r. (III CZP 107/17, L.), gdzie Sąd Najwyższy wskazał, iż „zmiana stanu prawnego jest zdarzeniem, o którym mowa w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., gdy spowodowała, że zobowiązanie stwierdzone tytułem wykonawczym w części lub całości wygasło albo nie może być egzekwowane.”. Sąd Najwyższy w tym orzeczeniu odniósł się do powołanego wcześniej wyroku, dzieląc, ale i rozszerzając jego rozważania. Wskazano bowiem, że istotnie sama zmiana stanu prawnego po powstaniu tytułu egzekucyjnego nie stanowi podstawy powództwa

opozycyjnego tylko z tego powodu, że według nowych regulacji prawnych należałoby odmiennie ocenić zagadnienia, które są rozstrzygnięte tym orzeczeniem, a tym samym inaczej przesądzić kwestię istnienia zobowiązania. Odmiennie jednak rzecz przedstawia się wtedy, gdy zmiana stanu prawnego spowodowała, że zobowiązanie stwierdzone tytułem wykonawczym w części lub w całości wygasło albo nie może być egzekwowane. Sytuacja taka może być rezultatem tego, że nowe regulacje prawne wyraźnie retroaktywnie odnoszą się do określonych zobowiązań stwierdzonych tytułami wykonawczymi albo ingerują na przyszłość, tj. od dnia ich wejścia w życie, w stwierdzone takimi tytułami zobowiązania, w szczególności zobowiązania do świadczeń powtarzających się lub zobowiązania, których treścią są - działające na przyszłość - nakazy albo zakazy określonego zachowania się dłużnika. W takich przypadkach zmiana stanu prawnego kwalifikuje się jako zdarzenie, o którym mowa w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., gdyż nie chodzi wtedy o ponowną ocenę - według nowych regulacji - zagadnień rozstrzygniętych prawomocnym orzeczeniem, lecz o oddziaływanie takiej zmiany na istnienie albo możliwość egzekwowania zobowiązania, które zostało stwierdzone w tym orzeczeniu. Taka sytuacja ma miejsce w przypadku zmiany prawa poprzez wprowadzenie instytucji odsetek maksymalnych. Zgodnie bowiem z nowym brzmieniem art. 359 k.c., przekroczenie progu odsetek maksymalnych w czynności prawnej sprawia, że należą się odsetki maksymalne – roszczenie odsetkowe w przewyższającym je zakresie wygasa. Zgodnie natomiast z treścią przepisów przejściowych, tj. art. 5 ustawy nowelizującej, jej przepisy stosowało się do czynności prawnych dokonywanych po jej wejściu w życie. Sąd Najwyższy zwrócił przy tym uwagę na szczególną charakterystykę roszczenia odsetkowego jako roszczenia ubocznego wobec należności głównej, odwołując się do reguł intertemporalnych wywodzonych z ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - przepisy wprowadzające Kodeks cywilny. Obowiązek zapłaty odsetek za opóźnienie wynika z niewykonania zobowiązania pieniężnego w terminie, w związku z czym punktem odniesienia winien być art. XLIX § 3 tejże ustawy. Uznając każdy kolejny dzień niewykonania zobowiązania pieniężnego za odrębne zdarzenia oznaczające poszczególne wypadki niewykonania zobowiązania, wywieść należy z art. XLIX § 3 regułę, że prawem właściwym dla odsetek za opóźnienie powinno być prawo obowiązujące w dniu, za który należą się odsetki. W wypadku odsetek za opóźnienie każdy kolejny dzień opóźnienia jest okresem, za który należą się odsetki. Stąd też Sąd uznał, że w przypadku naliczania odsetek od należności powstałej przed dniem wejścia w życie nowelizacji z 7 lipca 2005 roku do tego dnia możliwe jest naliczanie odsetek w ustalonej wysokości, natomiast od tego dnia – 20 lutego 2006 roku – każde powstałe od tego dnia roszczenie odsetkowe objęte jest ograniczeniem wynikającym z regulacji odsetek maksymalnych. Pogląd ten został następnie powtórzony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 sierpnia 2019 r. (IV CSK 438/18, L.), i stanowi obecnie dominującą linię orzeczniczą, podzielają także przez Sąd rozpoznający niniejszą sprawę. Zauważyć przy tym należy, że zarówno uchwała w sprawie III CZP 107/17, jak i wyrok w sprawie IV CSK 438/18 poddają analizie ten sam przepis, który stanowi przedmiot sporu w niniejszej sprawie. Sąd w całości podziela wnioski Sądu Najwyższego zawarte w tych orzeczeniach. Należy jeszcze raz podkreślić, że roszczenie odsetkowe, jako roszczenie uboczne zależne od czasu trwania czynności bądź okresu opóźnienia w spełnieniu świadczenia głównego, nie stanowi w swojej istocie jednego wciąż modyfikowanego roszczenia, ale zbiór jednostkowych roszczeń ubocznych z których każde powstaje w kolejnym dniu np. opóźnienia w spłacie. Ma to swoje odzwierciedlenie także w regulacji przedawnienia odsetek. Niewątpliwie bowiem nie przedawniają się one jednocześnie, ale każde z dziennych roszczeń posiada swój odrębny okres przedawnienia. Ewentualna zmiana regulacji prawnej roszczeń odsetkowych mająca skutek wobec roszczeń od chwili wejścia w życie, jak chociażby wskazana nowelizacja art. 359 kc, ma zatem zastosowanie do części odsetek powstałych w dniu wejścia w życie ustawy i na przyszłość. Skoro zatem z dniem wejścia w życie nowelizacji art. 359 k.c., w tym regulacji, że przekroczenie progu odsetek maksymalnych w czynności prawnej sprawia, że należą się odsetki maksymalne, przepis ten ma zastosowanie do powstałych po dniu jego wejścia w życie roszczeń, należy go stosować także do roszczeń odsetkowych liczonych od roszczenia głównego istniejącego już wcześniej, ale powstałych już po wejściu w życie nowych regulacji. W takiej sytuacji – jak to zostało wskazane przez Sąd Najwyższy w sprawach III CZP 107/17 i IV CSK 438/18, a także przewidziano taką możliwość na gruncie rozważań w sprawie II CR 385/72 – zmiana prawa może stanowić zdarzenie, o którym mowa w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., gdyż spowodowała, że zobowiązanie stwierdzone tytułem wykonawczym w części (w zakresie odsetek powstałych od 20 lutego 2006 roku ponad kwotę odsetek maksymalnych) wygasło. Stąd też Sąd pozbawił wykonalności sporny tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym w zakresie odsetek umownych naliczanych od kwoty 2.958,04 zł przewyższających wysokość ustawowych odsetek maksymalnych za okres od 20 lutego 2006 roku do dnia zapłaty.

W tym miejscu jedynie na marginesie należy zwrócić pozwanemu uwagę, że wszystkie powołane przez niego w uzasadnieniu odpowiedzi na pozew orzeczenia Sądów powszechnych i załączone odpisy wyroków wraz z ich uzasadnieniami pochodziły sprzed dnia wydania przez Sąd Najwyższy wyroku w dniu 28 sierpnia 2019 r. w sprawie IV CSK 438/18. Jak dowodzi natomiast analiza orzeczeń Sądów powszechnych publikowanych między innymi w L., treść orzeczeń wydanych po tej dacie w pełni hołduje w/w stanowisku Sądu Najwyższego w zakresie rozumienia treści przepisu art. 840 par. 1 pkt 2 k.p.c. w zakresie odsetek umownych przekraczających wysokość odsetek maksymalnych (np. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28 października 2020 r., I AGa 287/19, L.; Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 16 lipca 2020 r., I ACa 509/19, L.; Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 4 września 2020 r., I ACa 502/19, L.). Argumentację merytoryczną powołaną w w/w orzeczeniach, Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela.

Jednocześnie sam fakt dysponowania przez wierzyciela tytułem wykonawczym w zakresie uprawniającym go do wszczęcia egzekucji w zakresie odsetek opisanych w treści tytułu wykonawczego w wysokości przekraczającej odsetki maksymalne obligowało Sąd do uznania, że powództwo w tym zakresie jest zasadne.

Niewątpliwie uwzględnienie powództwa o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego nie jest możliwe, jeżeli świadczenie objęte tym tytułem zostanie w całości wyegzekwowane (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 sierpnia 2022 r. I CSK 3461/22, L.). Analogicznie, nie jest możliwe pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w części, w jakiej roszczenie zostało wyegzekwowane. Nie jest spornym w przedmiotowej sprawie, że w toku postępowania egzekucyjnego komornik sądowy wyegzekwował już częściowo kwotę należną wierzycielowi z tytułu należności odsetkowych opisanych w spornym tytule wykonawczym (w tym - w zakresie przekraczającym odsetki maksymalne). Jak wynika z ustaleń stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie, na dzień wydawania wyroku przez Sąd na posiedzeniu niejawnym w dniu 20 lutego 2023 roku była to kwota 4.597,13 zł. W tym zakresie sporny tytuł wykonawczy nie może zostać pozbawiony wykonalności z uwagi na jego skonsumowanie. Kwota ta została ustalona na podstawie analizy karty rozliczeniowej w sprawie Km 329/05, opisanego w nim sposobu księgowania kwot wyegzekwowanych do dłużnika przez komornika sądowego i wyjaśnień komornika sądowego. Wyliczenia w tym zakresie dokonane przez stronę pozwaną nie mogły okazać się wiążącymi dla Sądu, nie wiadomo bowiem czy obejmują wszystkie kwoty oraz czy z całą pewnością zawarte w nich kalkulacje są prawidłowe.

Mając powyższe na uwadze, Sąd ograniczył zakres pozbawienia spornego tytułu wykonawczego wykonalności jedynie do kwot, które nie zostały jeszcze od dłużnika wyegzekwowane.

W wyniku wydania i uprawomocnienia się przedmiotowego wyroku, komornik sądowy dokona ponownego przeliczenia stanu zaległości w sprawie, oczywiście w zakresie jeszcze nie wyegzekwowanym, przy uwzględnieniu treści wyroku wydanego przez Sąd. Przy wydawaniu wyroku przez Sąd jest więc wystarczające wskazanie, że pozbawienie wykonalności tytułu następuje w danym zakresie ponad już wyegzekwowane kwoty.

Wobec powyższego Sąd orzekł o pozbawieniu wykonalności tytułu wykonawczego w zakresie spornego roszczenia odsetkowego od 20 lutego 2006 roku, ponad już wyegzekwowaną z tego tytułu kwotę. Takie zastrzeżenie spowodowało jednak, że powództwo w tym zakresie (wyegzekwowana część odsetek przekraczających odsetki maksymalne) podlegało oddaleniu.

Orzekając w przedmiocie kosztów procesu Sąd zdecydował się zastosować treść przepisu art. 102 k.p.c. i nie obciążać Prokuratora obowiązkiem zwrotu na rzecz strony pozwanej tej części kosztów procesu w zakresie w jakim powództwo zostało oddalone. Przemawiało za tym kilka okoliczności. Po pierwsze, po stronie pozwanej występuje podmiot profesjonalnie trudniący się obrotem i dochodzeniem wierzycielności, na stałe korzystający z profesjonalnej obsługi prawnej, a koszty powstałe w sprawie po stronie pozwanej dotyczą właśnie wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego. Po drugie – strona pozwana otrzymała już na poczet należności opisanych w spornym tytule wykonawczym kwotę znacznie przekraczającą kwotę opisaną w nim należności głównej, która wraz z należnymi od niej odsetkami (z uwzględnieniem treści wyroku) będzie podlegała w dalszym ciągu egzekucji. Po trzecie – po stronie powodowej występuje Prokurator Prokuratury Rejonowej działający w imieniu i na rzecz osoby fizycznej w trybie art. 7 k.p.c.

w szeroko rozumianym interesie społecznym, zaś jego działania zostały podjęte w wyniku zawiadomienia go przez tutejszy Sąd Rejonowy (wiedza urzędowa sędziego) o występowaniu w obrocie prawnym i pod egzekucją tytułów wykonawczych pozwalających na egzekwowanie od dłużników odsetek (często) wielokrotnie przewyższających wysokość odsetek maksymalnych. Po czwarte – egzekucja w przedmiotowej sprawie prowadzona jest od blisko 20 lat, zaś egzekucja ta została skierowana do świadczenia emerytalno-rentowego dłużnika w bardzo niskiej wysokości (o czym świadczy wysokość miesięcznych potrąceń z tego tytułu do sprawy), którego prawa wymagały ochrony przez Prokuratora Rejonowego.